

93. Visperdalen

(K. A. Nicander.)



Det vis-*kar* i den stil-la da-len, Vem vis-*kar* där?
Det är ett slag av näkter-ga-len, det bäcken är. Nej,



bäcken stannat, tyst få-geln är, Det är väl an-nat, som vis-*kar* där.

2. En jungfru satt med krans i håren
vid Visperbäck,
som ängeln mild, som ros om våren
så frisk och täck.
Hon viskar trogen:
»Min natt var lång,
så hemsk är skogen,
kom hem en gång!»
3. Det suckar i den stilla dalen,
Vem suckar där?
Det är väl duvans suck i alen:
det floden är.
Nej, duvan lilla
ej suckar så,
och Ren är stilla
vem suckar då?
4. En yngling inom fängelsemuren
i mörker satt.
Han suckade, och kring naturen
ljöd sucken matt.
»Jag kommer, Clara!
Men när, vet Gud.
Låt kedjan svara,
hon är min brud.
5. Den fångna yngling dog i bojan
på Falkenberg,
och Visper-mön i dunkla kojan
hon dog av sorg.
När svanen landar
på blomligt skär,
de trognas andar
än mötas här.
6. Då solens första strålar glimma
på klippans rand,
och tysta silverfiskar simma
vid stenig strand,
envar, som fiskar
än höra kan
att när hon viskar,
så suckar han.